

1. Knikkers

'Tik-ke-tik', hoort Jonathan vanaf zijn matras boven in het stapelbed.

Huh? Hagelt het nou? Dat kan toch niet? Het is allang lente. Nee, het geluid komt van beneden. Hij gluurt tussen zijn wimpers door omlaag. Toby heeft een superlange knikkerbaan door de slaapkamer gebouwd en daar speelt hij nu mee.

Jonathan houdt zich slapend. Hij heeft nog geen zin om uit zijn warme holletje te kruipen. Met een zucht draait hij zich op zijn andere zij. Gelukkig doet Toby heel zachtjes. Hij weet dat hij niemand wakker mag maken. Papa en mama al helemaal niet. Mama zegt vaak dat Toby langer in zijn bed moet blijven liggen. Maar dat lukt hem echt niet.

'Wakker is wakker', zegt hij altijd. En dan gaat hij gewoon spelen, ook al is het nog maar zes uur in de ochtend.

'Rrrrr', hoort Jonathan knikkers over de baan gaan.

'Plok-plok-plok', ze gaan nu een trappetje af. En bij 'tik-ke-tik' vallen ze in een bakje.

'Yes!' juicht Toby op gedempte toon. En meteen erachteraan: 'Oeps!'

Waarom zegt hij dat? Jonathan gluurt over de rand. Hij ziet dat er knikkers over de vloer rollen. Die zijn natuur-

lijk uit het bakje gewipt. Toby loopt erop af. Dan trapt hij precies met zijn blote voet op een knikker.

'Au!' Op één been hinkt hij de kamer door, terwijl hij zijn voet met twee handen beethoudt. Hij ploft op het onderste stapelbed neer en wrijft over de zool van zijn voet.

Jonathan hangt over zijn matras naar beneden. 'Gaat het?'

'Nou nee, mijn voet zag niet dat hij op een knikker stapte.'

Jonathan proest. 'Heeft jouw voet ogen dan?'

Hij klautert langs het trapje naar beneden. Vlug loopt hij naar de bak met stiften. Hij buigt zich over de voet die Toby vasthoudt. Rats, rats, zet hij er twee streepjes op.

'Ja hoor, ik zie het al', zegt hij. 'Jouw voet heeft ogen. Maar die zijn dicht. Daarom zag hij die knikker niet!'

Lachend laten ze zich achterover op Toby's bed vallen.

'Wil je ook met mijn knikkerbaan spelen?' vraagt Toby 'Straks', zegt Jonathan. 'Eerst even naar buiten kijken.'

Hij loopt naar het raam en duikt met zijn hoofd onder het gordijn door.

Er hippen een paar musjes op het gras in hun tuin. Die zijn ook al vroeg wakker. In de buurttuin achter hun tuin ziet hij een duif vliegen.

Jonathan houdt van de buurttuin met al die speelplekken en de boomhut. De buurttuin is veel groter dan hun eigen tuin. Dat komt doordat die tuin voor de hele

buurt bedoeld is. Niet alleen voor de mensen die in hun huis wonen, maar ook voor kinderen in de flats eromheen. En voor de grote mensen. Die kunnen een houten bak met aarde erin huren om bloemen of boontjes in te laten groeien. Dat hebben papa en mama bedacht, samen met de andere papa's en mama's die hier wonen. Eigenlijk heeft iedereen hier 'een huis in een huis', bedenkt Jonathan. Want voor allemaal is er een eigen plek. En toch wonen ze ook allemaal samen in één groot huis.

Jonathan kijkt niet langer naar buiten, maar opzij, naar het raam in de wand naast hem. Dat raam is van de kamer van Charlie, zijn kleine broertje. Over een poosje gaan ze ruilen. Dan krijgt hij Charlies kamer en gaat Charlie bij Toby op de kamer. Omdat Jonathan de oudste is, krijgt hij een kamer voor zich alleen.

'Kom je nu met me spelen?' vraagt Toby.

'Ik kom', zegt Jonathan.

'Waar keek je naar?' vraagt Toby.

'Naar van alles.'

'Ook of de babytomaatjes al rijp zijn?'

Jonathan schudt zijn hoofd. 'Ik heb toch geen verrekijkerogen?'

'Hoor ik jullie over babytomaatjes praten?'

Dat is mama's stem. Jonathan kijkt op. Mama piept om het hoekje van de deur.

'Hallo', zegt Toby. 'Mag ik babytomaatjes mee naar school?'

'Wat een goed idee', zegt mama. 'Beter dan koek en snoep.'

'We kleden ons supersnel aan', zegt Jonathan. 'En dan gaan we kijken of ze al rijp zijn.'